

Любен Иванов

Катана

Съсътът на стоманата бе идеален. И онова ситно потрепване от срещата с равностойната сабя. И чистият, рязък звън, започнал от мястото на сблъсъка някъде към средата на двете остриета, догдето се изправяха, породили усещането за трептенето на нещо живо, което държиш, поскоро на лична вибрация – от пръстите, по китки и лакти, чак до мекото угасване в рамена и плещи...

И всичко това само за половин миг, когато очите им се срещнаха ПРЕЗ сблъсъка, а после единият се наведе да съсече нозете на другия, като се завърташе около себе си и се претъркаляше, за да избегне плоскостта на евентуалния контраудар; а другият направи контраудара, в същата втора половина от мига, ведно със спасилия краката му подскок, извъртането във въздуха и прерязването през предполагаемото място на противниковото рамо, но само сантиметри по-горе, толкова, че благородното острие обидено писна край едно възхитено от пълнотата на преживяването ухо, и се прибра, увлечено от превъртането на контрирация.

След миг двамата бяха в позиция. Никой не бе напуснал кръга, очевидно никой не бе посечен. Започнаха отново. Като в транс. Единият се плъзна встрани, завъртя се около себе си, и – избегнал пищящата сечаща стоманена дъга отсреща – смени внезапно посоката на въртенето си, меко, почти неусетно се долепи до завъртащия се в същата посока гръб на противника, рязко се завъртя, за да го пререже през кръста. Там вече го чакаше другото острие, и то впримчи неговото в мощен финт, другият използва едната трета от мига на загубен контрол и замахна да отреже отдолу ръцете, държащи отлитащата сабя. Но те вече не бяха там, първият меко бе последвал това, което отблъснаха, за да го спре в най-високата точка на траекторията му, и когато пожелалият да реже ръце политна подир несъстоялото се желание, отрязана се оказа част от ухото му – толкова бързо и тънко, че парчето не напусна очертанятия на кръга. Още можеха да продължават.

Раненият тръсна глава да провери колко кърви. Разлетяха се много капки – срезът бе тънък като от стъкло и тази малка рана щеше да се съсири трудно. Трябваше да не се обръща рязко нататък, за да не влиза кръвта в очите му. Или нямаше да влиза? Дали и това? – болката беше изпипана.

– И какво?

– Те си мислят, че управляват сензо-кибери с мислите си.

– И се дивят на реалистичността на възприятието.

– Да.

- И си мислят, че са в безопасност.
- Глупостта е свята, приятелю.
- Бих го казал и иначе – Те живеят в света на глупостта си.
- Е, единият го напусна.

КРАЙ

© Любен Иванов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/562>]